

TERSÁNSZKY JÓZSI JENŐ

végrendelete

Ide másolom azt a végrendeletet, amelyet már rég hordok zsebemben.

Nincs kizárva, hogy a mai törvénytelen magyar kormány elvetemültségében még a kapcabetyárságot is fölülmúló pribékjei megölnék. Ürügyük van rá. Feleségem, akivel huszonnégy évet töltöttem közös és egymást támogató munkában, a szégyenteljes és törvényellenes magyar kormányrendelet értelmében rosszul, vagyis 1944. márc. 22-ike után keresztelkedett ki róm. kat. vallásúvá zsidóból. Eddig a Horthy-kormány 570 000 sz. alatt kiadott mentesítése védte őt annyira, hogy keserves verítékkal és becsülettel szerzett lakásunkon velem lakhatott. Ez a védelem nov. 15-ével lejárt az újabb rendelet értelmében is, nejemnek tőlem, csillaggal a mellén, a gettóba kell költöznie holnapután estig.

Két szememmel győződtem meg arról a szörnyüségről, hogy zsúfolják össze a Szálasi-kormány hóhérai a külföldi védettségu zsidókat. Hát még a magyar, nem védett árja-párokat hova szándékszanak dugni!

Elhatároztam tiszta ésszel és csorbítatlan akarattal, hogy a tőlem feleségemet elhurcolni akaró közegeknek ellenállok. Ha közülük csak egyet is lelövök, akkor azt a példát adom magyar sorsosaimnak, mit most már egyetlenül erkölcsösnek tartok. Szálasi vérebeinek viszont nem adok alkalmat, hogy lefülelésem alkalmával nejemmel együtt rajtam a szokásos megkínóztatást elkövessék. Elég adag cián van birtokomban, hogy csak hullámon elégíthessék ki beteges vérszomjukat.

Hogy miért nem választom a bujkálás ésszerűbb és jelenleg általános módját a törvénytelen és embertelen rémuralom rendelkezéseivel szemben? Első okául jeleztem, hogy elviselhetetlen már nekem az a birka bárgyúság és gyávaság, amellyel magyar sorsosaim a német-bérenc orgyilkosok parancsára mozognak. Tehát, mint az egész világháborút végigküzdött katona, kötelességemnek érzem, hogy az igazi magyarellenség ellen, legalábbis végső soron példaadó gesztussal éljek. Azonfelül a bujdoklás állapotát csak előzetes puhatolózások után is oly undorítóan és megalázónak tapasztaltam, hogy le kell mondanom róla, mint erkölcsi és testi erőmet meghaladó teljesítményről. Többek közt Budapesten élő rokonaim köre is oly kereken utasított el azzal a kéréssel, hogy nejem családjuk körében rejthessem el, néhai húgom okmányaival, tehát teljes biztonságban. Pedig ezek közt a véreim közt kettő is van olyan, akiket pólyásként ölemben babusgattam, és édes néném is, és akik most a szemem láttára fogadnak be házukba valóban érdemtelen és gyanúsán viselkedő, de pénzes menekült atyafiakat.

Tulajdonképpen jelen sorok főcélja, ennek a rokoni viselkedésnek megbélyegzése és megbüntetése.

Minden jel szerint összegyűjtött munkáim, különösen a külföldi kiadásokat számítva, jelentős hagyatékot képviselnek halálom és nejem, törvényes haszonélvezőm halála után!

Ez a hagyaték, miután gyermekeim nincsen, a vérrokonaimra szállana.

Jelen sorokkal azonban tiszta tudattal és ép értelemmel másként végrendelkezem hagyatékom felől, mintsem érdemteleneknek jusson. Maradjon hagyatékom a svéd Vöröskeresztre azzal a kikötéssel, hogy jövedelméből mindenha csakis nyomorgó és bárhol élő magyar gyermekeket támogasson, nem véve ki soraikból a magyar zsidókat sem.

Ez a végrendekezésem akkor is teljes érvényű marad, ha netán én és feleségem a mai magyar szörnyűségeket átvészelnénk. Vagyis halálom és feleségem halála után minden vagyonom a svéd Vöröskereszté a fönt kikötött céllal.

Szokás ilyen levelet bizonyos ünnepélyes szólamokkal kezdeni és fejezni be. Magam részéről bár életemben nem formaságokkal, hanem Istenben soha meg nem tántorodott hittel maradtam igazi jó keresztény, jelen sorokat mégis átokkal végzem az áldás helyett, és pedig következőképpen.

Legyenek átkozottak örökre ennek az árnyékvilágnak urai, az Egyesült Nemzetek, Anglia, Amerika, és a Szovjet, ha valaha is, politikai vagy hasznossági okokból megtántorodnak, vagy kifáradnak ennek a mérhetetlen tömegű gonosztettnek a megtorlásában, amit a német nácik, ezek a dühöngő örültek és a magyaroknak hozzájuk méltó és rajtuk csüggő, másik végletben, az elme- és akaratgyöngeségben, meg szolgálai pribékeskedésben buzgólkodó hitvány töredéke, a magyar nácik elkövettek. Ámen!

(1944.) dec. 4

forrás: Petőfi Irodalmi Múzeum